

Vragen en korte mededelingen

Vernieling van een roekenest. Ieder voorjaar keren de Roeken weer terug op „Groenestein” om er te nestelen; zo ook in het voorjaar van 1963.

„Groenestein” is een oud buiten in Helpman bij Groningen, thans openbaar plantsoen van de gemeente Groningen. De Roeken zijn er geen graag geziene gasten, vanwege het vele vuil, dat er van zo'n grote kolonie naar beneden komt. Bovendien verkeren de kleine zangvogels niet graag in hun nabijheid. De Roeken zijn echter moeilijk te verdrijven.

naderde, ging een groep Roeken tot de aanval over en plunderde het nest, ondanks hevig verzet van de eigenaars, tot er niets meer van over was. Het gedupeerde paar begon echter opnieuw te bouwen; men liet het begaan, tot het nest weer zo goed als voltooid was; toen begon de aanval opnieuw, met hetzelfde resultaat. Een derde nest werd echter opgebouwd, doch nu in de buurt van de grote groep, en het werd met rust gelaten.

Ik heb een dergelijk geval nooit eerder meegeemaakt, zodat het sterk mijn aandacht trok. Waarom

De kolonie bestaat meestal uit een grote groep en enkele verspreide kleine groepjes nesten. Nu ging in april 1963 een roekenpaar ertoe over, om geheel afgezonderd van de andere paren, in een hoge Es zijn nest te bouwen. Toen dit zijn voltooiing

deden de Roeken dit? Was het zuiver roof ten bate van eigen nest, of wilden ze geen verspreiding van de nesten? Het is voor mij nog steeds een raadsel.

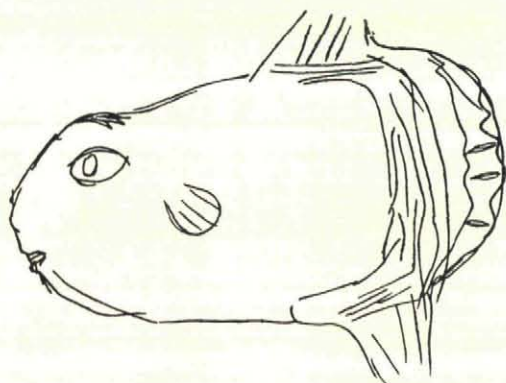
Groningen,

R. H. BOL.

Maanvis aangespoeld bij Katwijk aan Zee. Naar aanleiding van het interessante artikel „Het voorkomen van de Maanvis, *Mola mola* (L.), in Nederland" door Dr. A. van Deinse en Drs. C. J. Verhey, in het maartnummer van De Levende Natuur van 1964, meld ik hierbij de stranding van een Maanvis bij Katwijk aan Zee.

Na de springvloed van de dag ervoor vond ik op 19 december 1964 $\pm$ 2 km ten zuiden van Katwijk aan Zee, 's middags om ongeveer 14.00 uur een vis aangespoeld, die mijn neef en mij direct opviel door zijn wonderlijke vorm en zijn grootte. Een andere strandwandelaar had het dier kennelijk reeds eerder ontdekt, want er waren enkele stukken uit het lichaam gesneden.

Ter plaatse maakte ik op een agendablaadje een schets (voor zover mijn verkleumde vingers dat toelieten!) en we namen de maten op met behulp

van een centimeter-verdeling (alweer) in de agenda. Daarbij kwamen we op een lengte van ca. 80 cm en een breedte (de grootste, zonder de grote vinnen) van ca. 50 cm. De vinnen waren

elk $\pm$ 25 cm lang en de dikte bij de kop was $\pm$ 15 cm.

Geweldig benieuwd wat deze vis mocht zijn, hebben we, thuis aangeland, in de tot onze beschikking staande literatuur gesnuffeld, maar kwamen er niet achter, omdat we niet veel over vissen tot onze beschikking hadden.

Toen heb ik een kennis geschreven, die paleontoloog is (Dr. E. Spiker te Arnhem), en deze kon uit mijn beschrijving en schets het dier identificeren als zijnde een *Mola mola*. Hij vond dit voornamelijk met behulp van de „Grote Brehm". Daarin staat ook dat deze vis voor het laatst in 1856 te Nieuwe Diep is aangespoeld, maar uit het bovengenoemde artikel blijkt dat het dier nog niet zo zeldzaam is als Brehm doet voorkomen.

Treffend is het dat mijn vondst bijdraagt tot de opvatting, dat in de wintermaand december de meeste Maanvissen aanspoelen. Het valt me op dat de gestrande en gevangen exemplaren nog betrekkelijk jong moeten zijn geweest (de lengte varieert van 0.50 m tot 1.84 m, met één „uitschieter" van 2.30 m en één van 2.23 m). Gaat deze vis al jong trekken? En een tweede vraag blijft voor mij of er toch niet bepaalde delen van onze kust zijn (zoals Den Haag tot IJmuiden), die drukker door Maanvissen worden bezocht dan andere. Groningen, P. VAN DER VEUR.

Voedsel van de Goudvink. Op het Fort Hoofddijk (gemeente De Bilt) zijn gedurende de wintermaanden altijd Goudvinken waar te nemen. Het is opvallend dat zij meestal in dezelfde boomsoorten zijn aan te treffen, en wel in Iep en in Es. Een klein troepje (3 ♂♂, 2 ♀♀), doet zich praktisch dagelijks te goed aan de talrijke vruchten die aan een Es zijn blijven hangen, terwijl enkele andere exemplaren ook vaak de knoppen van een Iep verorberen. In dezelfde Iep is ook vaak een troepje Pimpelmezen aanwezig, m.i. eveneens bezig met het pikken aan knoppen.

Dr. Th. W. J. GADELLA.